

μακροτέρα.» Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὸ διστραμμένον τῆς φράσεως καὶ τὴν θειλὴν ὁμολογίαν ὅτι εἶνε δυσκόλος καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν πεζικῶν σωμάτων. Θεωρητικῶς μὲν, κατὰ βάθος καὶ κατ' ἐπιφάνειαν, ὑπὸ τῶν γραφθέντων τούτων τῆς Ὁρας τὰ πεζικὰ σώματα τίθενται εἰς δευτερευούσαν θέσιν, ἐξαιρούνται δὲ τὰ εἰδικὰ ὅπλα. Πραγματικῶς δὲ, ὅχι μόνον παραγκωνίζονται εἰς εὐτελεστέραν θέσιν τὰ πεζικὰ σώματα ὑπὸ τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀλλὰ καὶ χανδακόνονται, διὰ τὴν ἐκ τῶν ἀριθμῶν οὗς δημοσιεύει ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ μὲν πεζικός στρατός ἀφιερῶνται εἰς τὰς τακτικὰς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους ἡτοι τὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ τάξεως, τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσιῶν ἐσόδων, τῆς φρουρήσεως τῶν φυλακῶν, τῶν στρατώνων καὶ τῶν ἄλλων καταστημάτων, ὡς καὶ πορνιστῶν, δηλαδὴ, τῶν συνοδείων κτλ., κατὰ συνέπειαν εἰς οὐδεμίαν ὑποβάλλονται ἀσκήσιν, διότι ὅλαι αὐταὶ αἱ ὑπηρεσίαι ἀπαιτοῦσι **δώδεκα χιλιάδας** τὸ ὅλον, καὶ πέραν τῶν δώδεκα χιλιάδων ἢ δὲν περισσεύει κανεὶς, καὶ βέβαια δὲν περισσεύει, διὰ τὴν θέλησιν ἢ Ὁρα νὰ δικαιολογηθῆ ὅτι ἡ ὑφισταμένη δυνάμις τοῦ στρατοῦ ἐπαρκεῖ εἰς τὰς τακτικὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους ἢ ἂν περισσεύη, περισσεύουσι τοσαῖς ἑκατοστῆς ἀνδρῶν, οἱ ἅς οὐδὲ δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Αὕτη δὲ ἡ Ὁρα ὁμολογεῖ ὅτι ὁ πεζικός στρατός τὸ πολὺ πολὺ γυμνάζεται εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ στρατιώτου (ἐν—δύο μεταβολῇ) καὶ τῆς διμοιρίας. Διὰ τὴν ἔχωμεν δὲ τελείας ἀσκήσεις μᾶς παραπέμπει εἰς τὸ 1884, ὅτε θὰ ἔχωμεν 19 χιλιάδας ἀνδρας· θὰ περισσεύουν δηλαδὴ τότε ἑπτακισχίλιοι ἀνδρες· ἀλλὰ τώρα, κατὰ τὴν «Ὁραν», δὲν ἔχομεν 12,000 ἀνδρας, ἀλλὰ πλείους ἴσως δεκατέσσαρας ἢ δεκαπέντε, ἀλλὰ δὲν γίνεται τίποτε· γίνονται, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς, ἀσκήσεις στρατιώτου καὶ διμοιρίας. «Ὅλον λιπὸν τὸ ζήτημα θὰ περιορισθῆ εἰς τρισχίλιους ἀνδρας οἷτινες θὰ γυμνάζονται τὸ 1884 καὶ εἰς δεκακισχίλιους τὸ 1888, διότι αἱ ἀπογραφὰὶ τοῦ ἔτους αὐτοῦ θ' ἀνέλθουν κατὰ τὰς ἀπογραφὰς εἰς 26,000 ἀνδρας. Ὅλα δὲ αὐτὰ δημοσιεύονται ὑπὸ τῆς «Ὁρας» ὡς βέβαια, ἐνῶ γνωρίζομεν κάλλιστα τί σημαίνουν ἀριθμοὶ ἐν Ἑλλάδι.

Εἶνε ἀνάγκη τώρα μετὰ τὴν περιφρόνησιν, μετ' ἧς ἡ Ὁρα ὡμίλησε περὶ τῶν πεζικῶν σωμάτων, νὰ ἐξάρωμεν ἡμεῖς τὴν σημασίαν αὐτῶν; Ἀρκούμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγους βαρυσημάντους λόγους τοῦ ἐξόχου στρατιωτικοῦ συγγραφέως τῆς Γερμανίας, τοῦ ἐκ τῶν Γερμανῶν Ἐπιτελῶν Γκόλτς ἐκ τοῦ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκδοθέντος συγγράμματός αὐτοῦ: «Ὁ λαὸς ὑπὸ τὰς σημαίας: «Τὸ πεζικὸν ὑφίσταται τὰς μεγίστας τῶν ζημιῶν. Ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀποθάνῃ ὑπὲρ πατρίδος ἀπασχολεῖ ἕκαστον πεζὸν περισσότερον ἀπὸ παντὸς ἄλλο ὅπλου στρατιώτην. Ὁ πεζικός στρατός διεξάγει τὰς μάχας καὶ τὰς συμπλοκάς, αὐτὸς ὑφίσταται ὑπὲρ πάντων ἄλλων σώμα τὰς στενοχωρίας καὶ τὰς ὁμοτήτας τοῦ πολέμου».

Χρειαζόμεθα σαφέστερα τούτου; Εἶνε ἀνωτέρα στρατιωτικὴ αὐθεντία τοῦ φόντος Γκόλτς ὁ κ. Τρικούπης; Ἐδημοσιεύθη τὸ σύγγραμμά του τὸ 1883 ἢ ὄχι; Περιέχει ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων πολέμων; Λαλεῖ ἐν ὀνόματι τῆς γερμανικῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης; Εἶνε ἡ πολεμικὴ γερμανικὴ ἐπιστήμη τελειότερα τῆς ἑλληνικῆς, μάλιστα δὲ τῆς τρικουπικῆς;

Ἀλλὰ πῶς εἰς τὸν πεζικὸν στρατὸν ἐπιβάλλονται ὅλα αὐτὰ τὰ βάρη τοῦ πολέμου, περὶ ὧν λαλεῖ ὁ Γκόλτς; Ἐστὶ μόνον, ὡς εἰς συρφετόν, ὡς εἰς φάλαγγας πυκνὰς ἀνθρώπων, ἐτοιμῶν ν' ἀποθάνωσιν; Τὸ μυστήριον ὅλης αὐτῆς τῆς

δυνάμεως εἶνε ἡ τακτικὴ. Ἡ δὲ τακτικὴ ἀποκτῆται διὰ μακρᾶς, μακροτάτης ἀσκήσεως, στρατωνίσεως, κινήσεων, γυμνασιῶν, ψευδοπολέμων καὶ ἐν γένει **βρίου στρατιωτικοῦ**, καθ' ὃν ἐν τάγμα—ἐν ὀλόκληρον τάγμα—καὶ ἐν ταῖς μεγάλαις στρατιαῖς—ἐν σώμα—ἐν ὀλόκληρον σώμα—θεωρεῖται ὡς μία οἰκογένεια. Ἐξεύρετε τὸ μέγα θεώρημα τοῦ Δάρβιν περὶ τακτικῆς; «Ἡ ὑπεροχὴ, ἀπεφάνη ἐν τῷ περιφθῶν περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου συγγράμματι αὐτοῦ, ἦν οἱ γυμνασμένον στρατιῶται κέκτηνται ἐπὶ τῶν ἀγυμνάστον σπιθῶν, εἶνε κυρίως εἰπεῖν συνέπειά τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν ἕκαστος στρατιώτης ἔχει πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ». Εἰσθε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσητε τὸ βάθος τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς θεωρίας; Πῶς κερδίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη αὕτη εἰμὴ διὰ μακρᾶς συζήτησε ἐν τῷ στρατῷ; Ποίαν δὲ συνωσίαν κάμνουν οἱ δωδεκακισχίλιοι καὶ πλέον ἄνδρες σας, οἱ διασπώμενοι ἀπὸ τοῦ Μαλέου ἕως τοῦ Πηνειοῦ, συνοδεύοντες καταδίκους καὶ φρουροῦντες δημοσίους εἰσπράκτορας; Γνωρίζουν οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς στρατιώτας; Γνωρίζουν οἱ στρατιῶται τοὺς ἀξιωματικούς; Ἐὰν τὸ τάγμα πρέπει καθ' ὅλους τοὺς στρατιωτικούς συγγραφεῖς νὰ θεωρῆται οἰκογένεια, παρ' ἡμῖν ἡ οἰκογένεια αὕτη εἶνε διαλελυμένη. Δύνασαι νὰ εὑρῆς περισσότερα οἰκογενειακά ἔχνη εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Ἀεριοφώτος παρὰ εἰς τὰ τάγματα τοῦ κ. Τρικούπη. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τακτικῆς τοῦ στρατιώτου δὲν μορφοῦται ἐν Γερμανίᾳ μόνον ὁ **στρατιώτης**, ἀλλὰ ὁ **ἄνθρωπος**. Δὲν διδάσκεται μόνον νευροσπαστικὰς κινήσεις, ἀλλὰ **ἦθη**. Τὰ ἐν εἰρήνῃ τάγματα εἶνε αὐτὰ τὰ ἐν πολέμῳ. Οἱ ἀφυπηρετήσαντες ἄνδρες ὅταν κηρυχθῆ ἡ ἐπιστράτευσις, εὐρίσκουσιν ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι τοὺς αὐτοὺς ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς, συναδέλφους. Οἱ δεσμοὶ ἀνασυνίστανται καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ τάγματος ἐπανέρχεται τὸ αὐτό.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα γρήξει εὐρύτερας ἀναλύσεως, ἢ ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Καλιβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μὴ δυνηθέντες νὰ περάνωμεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τὴν ἀνάlysιν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀθροῦ τῆς Ὁρας, ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὸ συμπέρασμα αὐτῆς:

«Ἐν ἀνακεφαλαιώσει φρονούμεν ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ Ἑλλάς δύναται ἐνεργήσασα κατὰ ἰσχύος νὰ διαθέσῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἐντὸς μικροῦ χρόνου στρατὸν ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν, καλῶς ὠπλισμένων, καὶ μετὰ πάντων τῶν χρειῶν ἐφωδιασμένον, πειθαρχοῦντα, ἱκανῶς ἡσκημένον, καὶ ἔχοντα ἀνεπτυγμένον τὸ στρατιωτικὸν φρόνημα».

Ἀπὸ τῆς σήμερον ὁ κ. Τρικούπης μεταβαπτίζεται ὁ ἀπαισίας μνήμης διὰ τὴν Γαλλίαν στρατηγὸς Λεμπέφ, ὁ κηρύξας ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἐνώπιον τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος, ὅτι οὐδὲ ἐν κομβίον δὲν λείπει ἀπὸ τὸν γαλλικὸν στρατόν.

Ὁ κ. νομάρχης διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐξ ἐμποροβιομηχανῶν ὅπως λάβῃ ὑπὸ μελέτην καὶ ἐπιφέρει διαφόρους τροποποιήσεις ἐπὶ τοῦ δασμολογίου Ἀθηνῶν, καθ' οὗ ἠγέρθησαν παράπονα ἐκ μέρους τῶν φορολογουμένων.

Λίαν προσεχῶς ὁ κ. νομάρχης ἐπιβαίνειν ἀτμακάτου ἀ-

πέρχεται να περιλάβη παρά του έργολάβου τον ήδη αποπερατωθέντα φάρον του άπέναντι του ακρωτηρίου Μαραθώνος, όνοματι Βερτούγι.

Αυτοκτονία. Χθές περί την έννάτην ώραν τής έσπέρας ηυτοκτόνησεν έντός τής παρά την πλατείαν τής Όμονοιας οικίας Μακρυγιάννη, όπου κατοίκει, ο Ιωάννης Βούλαρης, Άθηναίος οικογενειάρχης, και δι' όχι συνήθους τρόπου. [Έτίναξε την κεφαλήν του, αναφλέξας πρό αυτής φυσιγιον δυναμίτιδος, έξ εκείνων, τά όποια μεταχειρίζονται πρός άλιείαν. Φρικτός θάνατος.] Υποτίθεται ότι ο δυστυχής απέθανεν ούτω μόνον και μόνον, εύρεθείς έν κασταστάσει μέλης, υπό τής όποίας συνεχώς έκυριεύετο. Διότι δέν είχεν άλλους λόγους, λέγουν, διά ν' αυτοκτονήση.

Έκ των φυλακών των Καλαμών απέδρα κατάδικος επί κλοπή Αντώνιος Κρητικός ή Παπουτζοκυριακός δι' όπής έξ ίποπάτου.

— Άφίκετο έκ Τραπεζούντος άνήρ φιλογενής και έντός του κύκλου του κατά την Ανατολήν κοινοτικού βίου ούχι σπανίως άποδειξας σύνεσιν και εύγενή προαδευτικά αίσθήματα, ο έμποροκτηματίας Δημήτριος Κωνσταντινώφ, άρχηγός άρίστου και πατριαρχικού οίκου.

— Έπί των βοών χωρίου Άσπροκκλησίας έπαρχίας Καλαμπάκας ένέσκηψεν επίζωστία έξ ής θήανον τρεις και πάσχουσι πέντε βόες.

— Γεμάτος από έξαισίαν συλλογήν έμπορευμάτων, ως μία λαμπρά ποικιλία λουκουμιών, έπέστρεψεν έκ Σύρου ο φίλτατος κ. Γ. Παπαγεωργίου όστις άφού παρέμεινεν έν Πειραιεί στό φτερό, τά πρίμνησε σήμεραν διά Λεωνίδιον ο-

που έχει αφήσει τό έμπορικόν του κατάστημα και την καρδιά το.

Έπί τή σύκαιρία δέ ταύτη συμβουλευόμεν τους καλους Λεωνιδεις, άμφοτέρων των φύλων, να ώφεληθώσι τής περιστάσεως και μη του αφήσουν έμπόρευμα διότι φαντασθήτε ότι όλα είνε με Άθηναϊκόν γούστο.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΑ

Σήμεραν περί την 40 ώραν π. μ. ηυτοκτόνησεν έν τή έν Καλονακίω οικία αυτού, όπου χθές έτι μετώκησεν. έν τή ί διαιτέρω σπουδαστηρίω αυτού ο κ. **Άγάθων Βουγιούκας**, διά πολυκρότου όπλου, σκοπεύσας εις την καρδιάν του και μετ' όλίγα λεπτά τής ώρας έκπνεύσας. Ο μακαρίτης φαίνεται ότι πρό πολλού έσχεδιάζε την άπεγνωσμένην πράξιν του, ήν εις ούδένα έτάληπτε να έκμοσθηρευθή. Έφερε δέ υπό τής χθές τό πολόκροτον μεθ' έαυτού, όπερειδεν ο βουλευτής Άττικής κ. Λεβίδης, δν μετέβη ίνα επισκεφθή έν τή οικία του ο κ. Μπουγιούκας. Έπί τή άστεία δ' έρωτήσει του κ. Λεβίδου, κάτι ρεβόλβερ κουβαλεις επάνω σου, απήντησεν ότι ήτο χαλασμενο και τώδωκε να τό διορθώση. Ούδεμίαν δέ πρόθεσιν τιαύτην αφήσε να του διαφύγη, αν και διήλθεν άμυδρώς εις τον νουν του κ. Λεβίδου ή μαύρη ιδέα ούχ ήτον ο κ. Μπουγιούκας ήτο έριλητικώτατος και τον προσεκάλει μάλιστα να πηγαίη τά βράδεια να τον βλέψη, διαβεβαιών αυτον και περί εκλογικών ενεργειών, ως έκαμε και έπρόκειτο να κάμη υπέρ του κ. Λεβίδου, ού ήν συγγενής.

Επιστολή, αφήσεν ιδιόχειρον έν ή αναγράψει έαυτον ως αίτιον τής οικονομικής καταστροφής τής οικογενείας, και δι' αυτό δίδει πέρας εις την ζωήν του. Ο μακαρίτης ήτο έκ των μάλλον εύπαιδευτων, νομικών και πολλού διοικητικού πνεύματος αξιωμάτικων, φθάσας εις τον βαθμόν του

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 1

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

Όραίαν τινα ήμέραν του Όκτωβρίου του 1880, νεανίας φέρων κομψόν κυνηγετικόν ένδυμα, έκάθητο εις τό άκρον ένός δάσους δρυών, έξ εκείνων, άτινα διά τής δροσεράς σκιής των σκιαζουσι τάς πρώτας του Ηούρκ κατωφερείας.

Μεγάλος ίσπανικός σκύλος καστανού χρώματος έξηκλωμένος επί τινος θάμνου, όλίγα βήματα μακράν του κυρίου του, προσήλθο επ' αυτού προσεκτικους όφθαλμούς και έφαινετο ότι ήρώτα αυτον πότε θα φύγωσιν εκείθεν.

Ο κυνηγός όμως δέν έφαινετο διατεθειμένος ν' αναχω-

ρήση ταχέως. Είχε στηρίζει τό όπλον του επί του κορμου παλαιάς δρυός, ειχε ρίψει εις τινα τάφρον τον κυνηγετικόν σάκκον του και στρέφων τά νώτα προς τον ήλιον, άφινε τους όφθαλμούς του να περιπλανώνται επί του θαυμαστού πανοράματος, όπερ έξετυλίσσετο τρώ των όφθαλμών του.

Από τό άλλο μέρος τής τάφρου, εις τό άκρον τής όποίας ειχε σταματήσει κατά μήκος μιās δενδροστοιχίας έξηπλούτο νεφυές δάσος, του όποιου αι άραιόσπαρτοι παραφάδες έφύοντο, ως νησύδρια χλίης έν τώ μέσω των πτερίδων και των ύψηλων θάμνων. Τό δενδρόφυτον έδαφος χαμηλούμενον έν ειδει όμαλής κατωφερείας άφινε να βλέψη τις έν τή πεδιάδι την κωμόπολιν Πάντ-Άβεόν, ύψουσαν υπεράνω των έρυθρών στεγών των οικιών της τό έν ειδει κηροβύστου έκ σχιστολίθων κωδωνοστάσιον τής παλαιάς της εκκλησίας. Δεξιζ τό φρούριον, περικυκλούμενον από πλατείας και ξηράς τάφρου: αιτινες ήσαν πεφυτευμένα με καρποφόρα δένδρα. Ο Άβεόν, λεπτόν έξ ύδατος νημα, όπερ οι κάτοικοι υπερφάνως αποκαλουσιν «ό ποταμός» έλαμπεν ως άγγυρά ταινία μεταξύ των έχουσων τρέμον τό φύλλωμα ίτεών, των όποιων οι κλώνοι εκκλινον επίχαρίτως προς τό διερχόμενον ρεύμα.

Μακρότερα τό έργοστάσιον εκπέμπον διά των ύψηλων καπνοδοχών του έρυθρά νέφη καπνού, παρασυρόμενα από του ανέμου, έξετεινε τά μαύρα του τείχη υπό τον λόφον, του όποιου αι εκ βράχιων σειραι έφερον πλατείας όπάς, χρη-